

BACOLK

FELELŐS SZERKESZTŐ ÉS KIADÓ-TULAJDONOS:
LOVASSY ANDOR.
SZERKESZTŐSÉGI IRODA ÉS KIADÓHIVATAL:
NAGYVÁRAD, URI-UTCZA 5. SZÁM.
LANG JÓZSEF KÖNYVNYOMDÁJA.

Megjelenik vasárnaponként.

ELŐFIZETÉSI ÁRA :

Egész évre	-----	8	frt
Fél évre	-----	4	«
Negyedévre	-----	2	«

Egyes szám ára 16 kr.

PÜSPÖK-FÜRDŐ.

Világhírű, áldott gyógyhely!
Csodás vizű Püspök-fürdő!
Szép vagy, midőn kikeletkor
A lomb zöldül és a fű nő.
Folytonosan feslik, virúl,
A nefelejts és a rózsa;
A koszt is jó, hogyha Schenker
A pecsenyét meg nem sózza.
Özönlik a tenger vendég;
A sétatért megrohanják,
De csalódnak; mert lerágtá
A hernyó a fáknak lombját.
Bizony azzal a bogárral
Megbirkózni nagyon bajos;
Búsul is a vesztett csatán
A fővezér: Géczy Lajos.

BAGOLY.

NAGY IDŐK, NAGY EMBEREK!

XII.

BÖLÖNYI JÓZSEF.

Mottó: Őszszel száll az intendáns ur keletre,
Nyáron ismét visszajön a fészkebe.

Ugy írja a nevét, hogy Nagy Bölönyi József, pedig sajnos, kis Bölönyi József nincsen is a kerek világon.

Ő volt kicsi kicsi korában; mikor ott ugrált Ugrán: vidáman, pajkosan. Arról volt híres és nevezetes, hogy már négy hetes korában kinőtt a két metsző foga és tátosnak tartotta az egész falu.

Messziről mutogattak reá, ismerték a libanyomáson a pityke szemű pásztor leányok; epekedve lesték, mikor a kastély felől kísétált a faluvégére a «kis urf.»

Fejében papiros csákó, oldalán parányi bádóg kard és vállán egy tarka kávé abrosz lógott, lebegett.

Már akkor hevült, lelkesedett ő a művészetért; még a libanyomáson is szeretett komédiázni.

Később bekerült Nagyváradra és itt a kis fekete fiut a fehér papok oktatták a szépre, a jóra; de a derék praemontreieknél jobban szerette Thalia papjait és örömelebb elment a színházba, mint a gymnásiumba.

Mikor haza került vakációra, az édes apja felültette őt a lóra, és büszkén tekintett a fiatal Othellóra. Ugy is ült a tüzes paripán, mintha a világot akarta volna meghódítani.

Az öreg Bölönyi Sándor a leghiresebb lótenyész-

tők egyike volt abban az időben. A váradi talyigásoktól megvette a kőzcos csikókat, kiabrakolta. körülnyiratta és mint angol telivéreket adta el a lókupeczeknek.

Bölönyi József is szerette egy ideig a lovakat; hanem azután a leányok és az asszonyok kezdtek neki tetszeni.

Azonban ő már akkor is a földön járó csillagok után epekedett és a művészetért lelkesült; úgy annyira, hogy midőn a jogot elvégezte, erőnek erejével *sugó* akart lenni, hogy közelebbről lássa a krétai három istennőt.

Szerencsére, hozzátartozói lebeszéltek róla és megmenekült a veszedelmes sugóluktól.

De azért a színház volt az ő temploma, és a deszka volt az ő világa, boldogsága.

Néhány év alatt igazi szakember lett belőle!

Temérdek művésznőt kiképzett és buzdított ő.

Rajongtak is érte a primadonnák ép úgy; mint a kardalos angyalok.

De azután mégis csak megunta a komédiás életet, megházasodott; komoly ember lett és felment Budapestre a *Sándor-utczai* nagy színházba, az országházba, nem ugyan hős szerelmesnek, hanem hallgatag statisztának, néma képviselőnek.

Sehogy sem tetszett neki a multság. Unta magát iszonyuan és olyanokat ásitott, hogy majd elnyelte az öreg Csanády Sándort.

Egyszer azután *Tisza Kálmán* is megsokalta az ásitást és így szólt Bölönyihez: Józsi fiam! tragoedia, neked ez a komédia; unod te ezt a mesterséget: megöl téged ez a szintelen, fakó élet; mondok valamit, eredj le Kolozsvárra színházi intendánsnak.

Erre a beszédre fellobbant a Bölönyi Józsi szemében a visszafojtott lelkesedés lángja; feje zúgott; lélekzete elállott; ismét hallotta búgni *Hamlettet*; ordítani *III-ik Richárdot*; átkozódni *Brankovits Györgyöt* és mintha előtte *Leár* király állott volna, nyakába borult Tisza Kálmánnak; térdre omlott előtte és három ujját égre emelve megesküdött, hogy többé nem avatkozik a politikába.

Másnap elutazott a bérczes hazába.

A művészek örömmel fogadták a vajdát; hiszen már régen a bandához tartozott ő.

Az óta úgy él, mint a fecske madár: két hazája, két lakása van neki.

Télen Kolozsváron; nyáron Nagyváradon tartózkodik.

Az idén nem hozta át a társulatot; de azért ő maga szabadságot kért és átjött ide az Aradi hadseregéhez vice-intendánsnak.

Gyermekkori kedves emlékek kötik őt ehez a fábóléhoz; ismeri annak minden zege-zugát.

Neki is jó ismerőse mindenki! Még az akácz fákön fészkelő verebek is vigabban csirippolnak, ha őt itt látják; barátságosan üdvözlik; tiszteletteljes hajlongások közt ugrálnak előtte.

A művész társaság hevül érte. De nemcsak a hölgy személyzet, hanem a férfi tagok is.

1892

BÖLÖNYI JÓZSEF.

Nem csuda; sok szegény színészen segített már ő és sok kóristának forgatta meg a váltóját.

Azonban nemcsak váltókat ír ez a nemes műpártoló, hanem verseket is.

Pár évvel ezelőtt közkézen forgott egy híres költeménye, melyben a színügyi bizottságot énekelte meg.

Lelke legszebb gyöngyeivel azonban a „Bagolyt” ékesíti fel s mi büszkén sorozzuk őt munkatársaink sorába.

Nyalka legény Bölönyi József most is, sok szem megakadt rajta; hogyha a háta nem volna görbe, egyik legtakarosabb dalia lenne Biharban; de olyan meghajolva, olyan rokkanva jár, mintha a nagyváradi szintársulat deficitjét keresné az utca kövén.

Mindazáltal erőteljes ember ő; bizonyosan megfogja érni a nagyváradi állandó színház felépülését is; mert izmosítja, tüzeli testét, lelkét, a művészet és gölis-por.

Izé.

Régi dolgok.

I.

Metellus, a pajkos legény,
Vesztére megnősült szegény,
Elvette Cissát, a Ciceró leányát
És szaporitá a rómaiak számát.
Apróság ugrált, körülötte nehány,
Előbb egy fiu, később egy leány,
Majd ismét úrfi és ismét kisasszony;
Sőt iker született az ötödik tavaszon.
Szegény Metellus! ezt maga sem akarta,
Bánatában a fülét vakarta.
Búsult, kesergett szüntelen,
Azt se tudta, mit tegyen hirtelen.
Sok volt a gyermek és kevés a kenyér,
Reggeltől estig szomorkodott ezér.
Igy az élet nem ért neki mitse!
S bánatában beleugrott a mély Tiberisbe.
Neje pedig, a bús özvegy, Cissa,
Édes apja házához ment vissza.

II.

Poselitos a kopasz görög
Szive elszorul s nyöszörög!
Agglegény szegény és nehéz beteg,
Vajjon ki néz rá, ki gyógyítja meg?
Magános ágyán búsán felsóhajt,
Százszorozva érzi most a bajt.
Érzi, sejti, e szent pillanatban,
Hogy ugy hal meg, mint egy öreg kappan.
Folytonosan csak azt súgja, bújja:
Boldog kinek van hü neje, tyúkja!
Mig ott gunnyaszt és búsul az árva,
Utólsót rug s leszakad az ágya.

Izéus.

REN D.

— Lassu Mátyás városi bakter nyájaskodásai. —

Czoki vármegye, mikor az város mulat, mer baj lesz!

Nem ugy van mos már mint rigen vót Cserényi alatt, tekéntetes Rinyler Károly főkapitány úr az úr; ú pedig nem hijába viseli jaz arany gallért.

Hej de szigoru pontyos ember is a mi vezérünk: jaj annak a ki megmukkan!

Kutya velágot il a nip Nagyváradon; *hurokra* kerül mindenik ember, a ki beleszól az ú dógába, mert hej! mert jaj! mert tyhú! micsoda ész is van ott.

Kiadta parancsolatba, hogy szemily válogatás nélkül fogdossa össze a tekéntetes gyepmester ur azokat az állatokat a méknek nincsen bilét az nyakán.

A fősintér ur szót is fogada és az vármegye hetesit torkon czilozta, ugy hogy össze szorult annak a gígája.

Hejába! nem vót neki bilétje.

Na lett is erre ribillió; a sok ujságcsináló összeröfönt és ugattak a rendőrsig ellen.

De akármit is perórálnak, azír mégis muszáj szigórunak lenni; mir — mer, hát hogy szüksiges.

Bizony nagy az erély, de kell is; mert üsse meg a kü a sok pocsik emberit, hadd filjenek, hadd legyenek csendessigbe, hogy nyugodalmasan lehessen alunynyi jaz utzasarkon.

Ugy is nem sokáig szunyókálunk mán; merhát behozzák a «rendőr eskolákat», a hol megtanitanak bennünket a tapéntatra is.

De ezzel még várunk, mivel először Rinylér teké-
tetes urnak is ki kell tanulni a dógot, merhát ű rá
is ráfér és ebből a czilbúl a jövő hónapba külső or-
szágba utazik.

A mint hallám a muszka császár hitta meg ma-
gáho; a hunnét azután hoz magával kancsukát is, meg
jércze csukát is.

Sőt azt is susogják, hogy valami nacczerü dógot
talált fel az főkapetány ur.

Nem a *puskapor*t kirem, hanem egy olyan féle
fegyvert, a mihe *nem kell puskapor*,

Az új eczköz neve: «*drót hurok*».

Már télire evvel szereznek fel bennünket és azir
is vót a Szécsényi téren a minapába az a nagy
hadgyorlás, hogy addig is tanuljunk a sintértől erélyt.
Helyes!

Akkor legalább igazán *hurokra* kerülnek a csirke-
fogók.

Hej! Alig is várom mán, hogy a hátamon vihessem
be, a kit megfogok.

Mingyár az első toronczzal lepotyograféroztatom
magamat; mivel hát még olyat a muszkák császára
sem látott.

Azir hát jó lesz nem háborogni; mer baj lesz!

Ugy biz' a; a ki áldója van.

Csend!

Rend!

Csitt!

ÉRTSÜK MEG.

Értsük meg végre egymást asszonyom
S ne vegye nyilt szavaimat zokon;
Házuknál, hol mindennapos vendég vagyok,
Mindig kitérve vannak a karok,
S mi fő, epedő kék szemek fogadnak,
Boszankodásnak, vagy epés haragnak,
Tudtommal eddig hire hamvá sincs,
Pedig mindig kezembe a kilincs
S ~~naponta~~ százszor is benézék;
Becsábit hangja a zenének,
Mit drága zongorából bájosan kicsal
Kedves leánya, fúrge kis ujjával;
Ily művész tehetség valóban ritka kincs,
Csak az a kár, hogy csepp hallása sincs.
S milyen művelt, mily gondosan nevelt,
Tudományával bámulatba ejt;
Mondják, tud francziául, s olaszul,
Rejtett írásmódot s keztyü-nyelvet tanul;
A virág-nyelvben már egész otthon van,
Ugyszinte a regény irodalomban;
Éjfélig is elolvas akárhányszor,
«Földönfutó ördög», «Vörös boszorkány»-ról,
«Gyémántos kastély», «Napsugáros öltöny»
Hever szétszórva asztalán s a földön;
Eötvös, Kemény előtte mit sem ér,
Kedvencz írója Montépín Xavér.

Jó gazdasszony; mindenre gondja van;
A papagály etetést ő végzi pontosan;
A csinra is ügyel azonfelül:
Kis tükre előtt órákig elül.
Értsük meg egymást édes asszonyom,
Őszinteségem ne vegye zokon:
Nekem mindenkép tetszik e leány,
Csak az a kérdés, hogy van-e hozomány?

Várhelyi Vincze.

A Z Ő R Ö L T.

Phetüfi Shándarthul.

Szavalja *Grünglanz Izidor* könyvvezető, a kisasszonyoknak
a shábeszkor.

... Mit háburgattok?
Szholodgáljatok thüllem!
Nadj monkába vadjok. Shietek.
Ustort fonok, lánk ustort, a napsúgárbúl:
Megkhourpácsolok ezt asz egész világot!
Jojgotnok úk és én khoczogok,
Mint úk khoczogtok mikor én jojtottam.
He, he, hű!
Mert idj megy az illet. Jojtotunk és khoczogunk.
De a halál elkezdi: prösz!
Edszer már én is valtam maus thod.
Mérget cshurgattak az én vizembe,
A kik megithák a bort.
És mit thettek a jilkosok,
Hodj a gazthettek elthokorgossák?
Midón khifeködve theritettem:
Rám boróltak és phitjeregtek.
Szherettem volna felográlni,
Hodj leharapjam a főöket;
De nem harapok le;

Ledjen nekik fölök had szhologassák
 És foladjanak meg thüle.
 Hú, he, he!
 És hol volt a themető? hát Omerikában.
 Az volt edj nadj szherentse;
 Mert edj hién khikhoporta a zsirombul.
 Ez az állat volt edj ighazi jólthevő.
 Ezt is megcsoltam.
 Ű a czhumbumat szherette vhóna,
 Én a pöspök-fhalatomat adtham oda.
 S ez olyan, de olyan kheserő vót, hodj megdüglütt.
 He, he, hü!

De hjába, tsok idj járja,
 A ki jót thesz; mert mitsada edj ember?
 Mandják, hodj a virágnak jökere,
 A mely oda fenn virúl,
 De ez bhizam Isthen nem igaz!
 Virág az embher, melynek a jökere,
 Ott lenn a phokolban van.
 Edj okos thodós thanitolt engemet,
 A ki nadj bolond vót, mert éhen hótt,
 Az astaba, mért nem laptá? mért nem cshalta?
 He, he, hü!

De mit khoczogok, mint az örölt:
 Hiszen jabb vóna, ha shírnék.
 Shiratni, hodj ganasz a világ,
 A Jehava is fhelleges szhemével,
 Jakran shiratja, hodj megsinálta.
 De mit hosznál a dalag?
 A khönj fhöldre holl, a randa fhöldre.
 Hal az emberek czhöpövel thapassák
 És mi lesz a kheserves khünjből? Hát lesz edj shár.
 He, he, hö!

Oh égh, oh égh, the vén khiszolgotad khotona;
 Edj methál jomrodon a nap;
 Rohád, randjas rohád a felhőh,
 Hüüm; idj eresztik el a bokhakat:
 A hosszó szalgálat jotalma,
 Edj ótska nodrágh,
 Hüü.

Thodjátok, hodj mit tesz az madjaról,
 Mikar a phocsirta elkhezdi: putypuluty?
 Hát az aszt thesz, hodj kherüld a khisasszanyt!
 Mert a khisasszany vanza magához az órfit:
 Mint a Pheczit a Khürüs.
 Miért? Hát ozir, hodj elnyelhesse.
 Szhep állat az aszani állat,
 Szhep, de jujj! . . . .
 Aranj pahárban czhiónkháli:
 Én khóstalthalak óh szherelem,
 Edj sep belöled czhokrosabb,
 Mint edj thenger méz;
 De edj sep jilkasabb,
 Mint edj mérges phacsalya.
 Láhak már magok edj thenger?
 Midün a ferget szántja a halál magot?

Láhak már magak edj fürgeteget,
 Ezt a bota pharasztot,
 Khürme küszt villa üszthükével?
 He, he, hüü!

Hodjha megérik a jömöles,
 Lephuttjan a fháról,
 Érett jömölts vadj fhöld:
 Le khell phuttyanni nekhed.
 Még várok mához edj hétig.
 Ha akkor se nem leszotólsó ithélet.
 Hát akhor ások edj nadj güdrütt;
 Poskaphort theszek bele:
 Elsöthöm . . . . .
 És az egész Nadjváradot
 A levegöbe rubbantom!
 Püff, paff, pöff!
 Khisztihand!

É D E S S É G E K.

— Feltálalja Rusz Károly. —

Jesszusom!
 Milyen idő!
 Hiteg van.
 A macska vigye eszt a fatyos napokat!
 Ki a manónak kell ilyenkor a fatylalt?
 Szentséges ég; hová jut az ember eszszel a cí-
 mával.
 Ha a pelső tüz nem hefitene, megfatynék ma-
 kam is,
 De pennem túl a szenfedély: iteges, iszgatott fagyok.
 Iken instálom iszkat, piszkat engem egy makasztos
 érszelem: a szerelem.
 Ha látok egy nuditást, hát én akkor ota fatyok.
 Nem rég a Janka krófnó mutatott nekem ety ké-
 pet, a „fürdő Vénuszt“ ah, horribill még rá is gontolni.
 Pölönyi nacséságos úr aszt állítja, hoty ilyen vér-
 mérséklettel szinpadra kellett volna nekem lépni;
 mert nagy pennem a lelkesetés.

Mek is própálom, a jőfő héten átrántulok Kolosfárra és fellépek, mint Romeó.

Zsüliettem ki lenne más, mint Madám Cicó; esz a demimond, esz asz antyal!

Nem haty aludni a kondolat;

Róla álmotom; értte lelkesülök!

Pár csak jönne már a pillanat!

Jaj, te elég lesz már!

Itt fan a méltósága!

Kisasszony! Ety forró tejes káfét; pör nélkül.

Kisztihand!

Merszi!

Bien!

Üssük el.

NAGYVÁRADI ÍRÓK.

A helybeli babérleves írókról id. Szinnye József a «*Mayyar írók tárá*»-ban a következőket közli:

I.

Agáczy Norbert.

Szerény ember, nagy port sohasem vert.

Született Miskolczon, lehetne már magas polczon; mert sok neki a tudománya; de ő azt nem bánja.

Kedves lakóhelye a klastrom és gyógyszere a deák flastrom.

II.

Dr. Bozóky Alajos,

kinek szőke fűrtje olajos, született Rómában; Papinianus korában; addig morfondirozott magában; míg nagy eszmék születtek agyában s mint drága kő a szürke porból, itt maradt ő a régi korból.

Irt temérdek, bölcs munkákat; institúciókat pandectákat; felfedezett sok becses codexet, megpecsételt vagy ezer indexet. Ismeri Brutust és Virgiliust; kiérdemelte a «királyi tanácsos» titulust.

III.

Bunyitay Vincze.

Tátva nyitva áll előtte a püspöki pincze; de ő az itallal nem él már; kedves búvóhelye a levéltár.

Máskülönben született Zemplén megyében, annak idejében.

Egy kis könyvtárt maga összeirt, de még birkát sohse nyirt.

Kedves ember és nagy tudós és rejtélyes mint egy delphi jós.

IV.

Böszörményi Géza

ügyvéd és lapot is szerkeszt néha.

Született Nagy-Idán, mindaz által nem cigány, hanem magyarok magyara, mindig csikorog az agyara.

Élete tavaszán, iskolába járt Kassán, Egerben egerész, Debreczenben nyalta a mézet; végre megtelepült

Váradon s itt az olajat fogyasztja nagyon; mert midőn beáll az est; gyertyát gyujt és képeket fest.

Máskülönben apró szent; de azért van nála rend; látszik, hogy katona volt; a kabátján nincsen folt.

V.

Bodor Károly

orvos tudor, minálunk ő régi butor, megszoktuk, bár Nagy-Enyeden tanult egykor az egyetemen. Később, egy bús őszi este, felzónázott Budapestre; ott azután tollhoz kapva; irt sok tudós és tréfás lapba.

Végre lejött Nagyváradra s a verselést abba hagyva, most orvosi praxist folytat; gyógyit elevent és holtat.

IRODALOM ÉS MŰVÉSZET.

Etsedy Albert agglegény saját költése, irta a maga mentésére, éjféltbe.

A «*Bagoly*» a szemét rám mereszti,
Az utcán is észre vesz engem;
Huhogását én reám ereszti,
Látja pedig, hogy búval tengem.
Kiterpeszti hegyes, éles körmét,
És engemet izre, porrá tör szét.
Kérem szépen nem vagyok én özvegy,
Hanem csupán egy bús, agglegény,
Nem bánom, ha a nő férjhez is megy;
Mert én vagyok koldus és szegény.
Ifjuságom, hogyha ismét birnám,
Legény korban, hogyha lehetnék;
Ismét csak azt tenném és azt irnám,
Hogy én soha meg nem nőstülnek.

Az is fáj, hogy le vagyok pingálva ;
 Panaszomat tehát kiszórom ;
 Mert nem vagyok én ott etalálva
 Nagyon hegyes nekem az órom !
 Testem törpe és tótos az arcom,
 Na már ezért igazán haragszom.
 Ne gondoljon senki tehát velem,
 Mellőzzenek, én ezt kívánom,
 Ha megkapják e végső levelem,
 Tegyük közzé kérem, nem bánom ;
 Hadd tudja meg a világ a valót
 S ne bántsák a vén Etsedy apót.

ÚJ DON S Á G O K.

— **Személyi hír.** Dr. *Horányi Ferencz* városi főorvos, mint halljuk, néhány heti szabadság időért folyamodott. Kiváncsiak vagyunk, hogy a derék főorvos távolléte alatt, csökkennek-e Nagyváradon a halálozási esetek ?

— **Uj szépirodalmi kört** akarnak alakítani a helybeli írók és fordítók. Az ujegylet címe: «*Ózvegy Szigligeti Edéné köre*» lesz. Reméljük, hogy a hölgyek lefőzik a férfiakat és minél hamarabb megalakulnak.

— **A szinügyi bizottság** tegnap délután ülést tartott. Ez alkalommal az állandó színház helyére vonatkozólag megállapodásra jutottak. A kiszivárgott hírek szerint, az imposans épület alapköve a *fellegrban* lesz lerakva és szinigazgatónak *Sehonny* urat kérték fel, ki először a «*Nihil*» című vigjátékot adatja elő.

— **Tisztelgés.** A nagyvárad *«rabsegélyző egyeslet»* részéről *Beliczey* Ferencz elnök, *Kánagy* Sándor titkár és *Adler* Ignác pénztárnok, tegnap tisztelegtek *Zádor* Gyula kir. táblai elnök-nél, ki lekötelező szivességgel fogadta a tisztelőket és megígérte, hogy mennél több működő tagot ítél el az egyesület javára.

Észrevételek,

beadja Heczpáli Justh Sándor városatyja.

Tekintetes városi Izé !

Azt akarom, hogy észre térjen a város és vegye észre, hogy a kréta körül hibákat vettem észre.

Furcsa módon bannak polgártársaim pénzével a tisztviselők, különösen az a megyétől kikopott főszámvévő, és az a káka tövén kikelt bikisi tanácsos, az az Izé János.

Minden esztendőben ezreket költenek *izére* és *satöbbire*; minden esztendőben új gombot srófolnak a bikák ízéjére; hát a régi gomb hová lesz? Talán vad disznót lövöldöz vele Pap János tanácsos ur?

A kútaiba is mindig rézműves csinálja a *fabodont*; furcsa dolog! ezután már az asztaloslánál rendeljük meg az érczkoporsókat a tanács jobblétre szenderült tagjainak.

Jól van, azt én nem kifogásolom; szívesen megszavazom; hadd hulljon a férgesse.

A tüzoltók is iszonyuan izélnek, pazarolnak. Nekik oltani kellene a tüzet és mégis ők égetnek legtöbb és

legdrágább lángot; miért nekik az a sok geiszt? hiszen ha sötétben ülnének az őrtanyán; jobban meglátnák, ha kigyúl a város; vagyha már csakugyan illuminálni akarnak, hát pergeljék ki a kövér bizottsági tagokat; öntsenek a zsirjuktól fagygyú gyertyát és ez sokkal *olcsóbb*, mint a geiszt.

Ezt én mondhatom, mint kereskedő.

Ha ez sem tetszik, tessék paszulyból fejleszteni légszeszt és házilag kezelni a gyárat.

Annak is nyomára jöttem, hogy a tanács némely tagja issza a «*Carbolt*»; mert nagyon sok el fogy belőle és nem a csatornába, hanem a tisztviselők torkába töltik a drága izét.

Ezt is mint kereskedő mondhatom.

Ugyszintén feltűnő előttem, hogy nagyon sok *tengeri* és *zab* fogy el a majorban; erős gyanúm van, hogy a bakttereket is azzal abrakolja a főkapitány ur.

Az is rigi dolog, hogy a hirdetések is borsosan számítják az ujságok és nem jól mérik ki az ugynevezett *petit sorokat*.

Tessék röffel kipécézni az ujságok hasábjait, akkor nem hamiskodhatik *Laczky*, meg a többi.

Az is különös, hogy drága pénzen leizeltették olajba *Deák* Ferencz urat és még most is ott hever a hűvösön.

Tessék *felakasztani* hazánk nagy fiát; van itt szeg, elfér azon.

Dehát a városnak mindig csak izét csinálnak.

Ott van, tessék, mindenki tudja, hogy elment a gazdasági tanácsos úr a szülőföldjére, *Bikis* vármegyébe és a várad polgárok keserves pénzéből vett egy lovat.

A pénz nincs meg, de a ló sincs meg.

Azt mondja, hogy megdöglött az uton? Hát akkor hol a bőre? Tessék ide tenni a zöld asztalra; mert én, mint kereskedő mondhatom, hogy az izének szőre és bőre szokott lenni.

Az ilyen visszaéléseket nem tűrhetem; be fogom pakolni *Szokolj* Tamás bajtársamat és vele együtt megyek fel Ö felségéhez.

Elmondom ott szívem keserűségét; mint kereskedő, hadd tudja meg a magyarok királya, hogy minálunk miként izélnek az izék.

Tisztelettel:

Heczpáli Juszth Sándor.

A szerkesztő postája.

V. V. (Helyben.) Bene; mindig ilyen jó kéne. — **P. L.** Hát bizony mi készülünk a levélírára, de elmaradt, mivel sok a dolog. A dr. *Körmös* rajzai kiválóan sikerültek, különösen az utóbbiak. Rimes szöveget fogunk hozzá írni és pár hét alatt kiadjuk. A rajzok kemény papíron még szebbek lennének, azonban így is boldogulunk vele valahogy. — **Etsedy Albert** urnak (Helyben.) Kivánsága szerint cselekedtünk. A remek verset csaknem változatlanul közöljük, habár rövidítve: mert a szalámi akkor jó, ha hosszú, de a költemény vigabban csattan, ha kurta.

1892

H I R D E T É S E K

Van szerencsém a n. é. közönséget tisztelettel értesíteni, miszerint

PLESS VILMOS

cs. és k. udvari

kalap-gyáros

és udvari szállító gyártmányainak

egyedüli raktárát

megkaptam. A nevezett világhírű cég általánosan elismert újdonságai

mindenféle kalapokban üzletben mérsékelt és határozott árak mellett kaphatók.

Nevezett cég gyártmányairól, u. m. kifogástalan minőség és valódi szintartóságért

jótállást vállalunk.

Minden «Pless»-féle kalap a fenti cég védjegyével van ellátva.

A n. é. közönségnek magamat becses pártfogásába ajánlva, vagyok

kiváló tisztelettel

Schönberg Miksa,

Fő-utca, Bémer-tér.

FREYBERGER ALBERT

NAGYVÁRAD.

Ajánlja a n. é. hölgyközönség szives figyelmébe

legszebb kivitelű

kezdett és kész kézi munkáit,

valódi D M C

kötő pamutjait,

harisnyák, zsebkendők

és

úszó öltözékeket.

BODÁNSZKY LIPÓT kocsigyártó

NAGYVÁRADON, Apáca-utca (saját ház).

KÉSZ ÚJ KOCSIK NAGY RAKTÁRA.

Vagyok bátor nagy raktáramat kész **új kocsikkal** és pedig

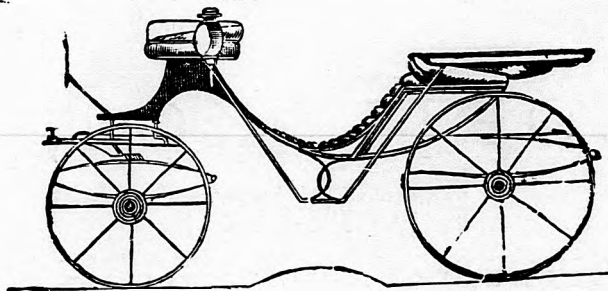
nyitott, fedeles, ruganyos és rugany nélküli,

tartós, erős szerkezetű, csinos formájú s szép kiállítású kocsijaimat a mélyen tisztelt közönség becses figyelmébe ajánlani.

Kocsijavításokat és megrendeléseket,

kerékgyártó, kovács, fényező és sattler

munkára nézve ezután is elvállalok s saját műhelyeimben gyorsan, jutányosan és pontosan foganatosítok.

Teljes tisztelettel

BODÁNSZKY LIPÓT,

kocsigyártó.

HETILAPOKAT
ÉS
FOLYÓIRATOKAT,
KÖNYVEKET,
ÜZLETI KÖRLEVELEKET,
ÁRJEGYZÉKEKET,
RECLAMOKAT ÉS PALRAGASZOKAT,
GYÁSZJELENTÉSEKET,
FORGALMI KIMUTATÁSOKAT

MEGHIVÓKAT
ÉS
BELÉPTI JEGYEKET,
A E - ÉS ÉTLAPOKAT,
TÁBLÁZATOS IRODAKÖNYVEKET,
NÉVJEGYEKET,
CZÉGES LEVÉLPAPIRT és *BORITÉKOT,*
SZÁMLÁKAT,
ÉS MÁS ITT ELŐ NEM SOROLT
NYOMTATVÁNYOKAT

GYORSAN, IZLÉSESEN ÉS JUTÁNYOS ÁRON KÉSZIT

LANG JÓZSEF NYOMDÁJA

NAGYVARADON,

RAKTÁRON TART
IRÓ- ÉS NYOMDAPAPIROKAT,
NÉVJEGYEKET,
LEVÉLPAPIRT
ÉS
BORITÉKOT,
CARTON PAPIROKAT

a legnagyobb választékban.

EGYHÁZI NYOMTATVÁNYOK.

RAJZOK ÉS ÁBRÁK KÉSZITTETÉSÉT GYORSAN ÉS JUTÁNYOSAN ESZKÖZLI.

BIZOMÁNYBA VESZ VAGY KIAD
KÖNYVEKET
ÉS
RÖPIRATOKAT.

HIRDETÉSEKET

valamint előfizetési pénzeket elfogad

A „NAGYVÁRAD” NAPILAP

és más lapok számára.